

DINEY COSTELOE

*Een nieuw
leven*

Vertaald door Lia Belt

De Fontein

Deel 1

September 1949

1

De avondzon hing laag boven de akkers toen Billy Shepherd zijn ouders gedag zei en terugliep naar het dorp. Hij woonde niet langer op Charing Farm, waar hij was geboren en getogen, maar in Blackdown House aan de rand van Wynsdown. Elke dag liep hij door de velden naar de boerderij om zijn ouders te helpen met het werk, en elke avond keerde hij terug naar zijn gezin in het dorp.

Zoals altijd versnelde zijn hartslag bij de gedachte aan zijn geliefde Charlotte die thuis op hem wachtte met hun twee kinderen, de drie jaar oude Johnny en de kleine Edie, pas drie maanden oud.

‘Ik ben thuis!’ riep hij, terwijl hij bij de achterdeur zijn laarzen uittrok.

De keukendeur ging open en zijn zoon sprong in zijn armen. ‘Papa, papa, je bent thuis. Ik heb een tekening voor je gemaakt. Kom kijken.’ Hij trok aan zijn vaders hand en probeerde hem overeind te krijgen.

‘Ik kom al, Johnny, ik kom al,’ zei Billy lachend. ‘Alleen even mijn laarzen uitdoen. Mama wil geen moddersporen in de keuken, hè?’

‘Mama is boven om Edie melk te geven. Ik moest in de keuken op jou wachten.’

‘Nou, ik ben thuis,’ zei Billy, en hij stond op. ‘Laat nu die tekening maar eens zien.’

Ze stapten samen de keuken in, altijd het warme middelpunt van het huis omdat zomer en winter het fornuis brandde. Billy opende een pit van het fornuis en schoof de ketel erop om het water aan de kook te brengen.

Johnny pakte een vel papier dat tussen wat potloden op tafel lag. ‘Hier is hij, papa,’ zei hij trots, en hij drukte de tekening in Billy’s handen. ‘Dit zijn mama en jij in de tuin.’

Billy bekeek de twee harkpoppetjes, tussen drie enorme margrietachtige bloemen onder de stralen van een grote gele zon. ‘Ik zie het! Wat een mooie tekening, Johnny. Die moeten we ophangen.’

De ene muur van de keuken hing al vol met gelijksoortige tekeningen, want Johnny was een erg productief kind. Het jochie keek er sip naar. ‘Er is geen plek meer,’ zei hij.

‘We kunnen een van de andere weghalen om ruimte te maken,’ opperde Billy.

‘Maar dat wil ik niet.’

‘Nee, dat snap ik. We vragen het zo wel aan mama, ja?’

Johnny knikte.

‘Brave jongen,’ zei Billy glimlachend. Hij zette thee en liet het trekken. ‘Zullen we dan maar even bij mama en Edie gaan kijken?’ Hij pakte de hand van zijn zoon en samen gingen ze naar de kinderkamer op de bovenverdieping.

Charlotte was Edie aan het verschonen toen Billy aanklopte en vroeg: ‘Mogen we binnenkomen?’

‘Natuurlijk,’ riep ze. ‘We zijn net klaar, toch, schatje?’ Ze keek naar het slaperige gezichtje van haar dochttertje. ‘Hier, knuffel haar nog even voor ze in slaap valt.’ Ze legde Edie in Billy’s armen.

‘Ze slaapt altijd,’ merkte Johnny op. ‘Waarom slaapt ze altijd?’

Charlotte lachte. ‘Dat doen baby’s nu eenmaal, lieverd. Ze hebben heel veel slaap nodig.’ Ze sloeg haar armen om Johnny heen en gaf hem een knuffel. ‘Als Edie straks net zo groot is als jij, slaapt ze niet meer zo veel.’

Ze keek even naar Billy, die zijn dochter tegen zich aan hield en zijn neus in haar donzige haartjes stak, en haar hart zwol van liefde voor hem. Haar Billy, zo sterk en toch zo teder. Ze was blij dat de kleine Johnny zo veel op hem leek, met dat blonde, krullende haar

als een slordige stralenkrans om zijn hoofd en die zachte blauwe ogen.

‘Ik ben vanmiddag bij de dominee langs geweest,’ vertelde ze Billy toen beide kinderen in bed lagen en ze aan hun avondeten zaten. ‘We hebben het over Edies doop gehad. Hij stelt voor om het zondag over twee weken te doen, bij de ochtenddienst. Dan kan iedereen uit het dorp die dat wil erbij zijn. Mij leek dat prima, maar ik heb gezegd dat ik het nog met jou zou overleggen.’

Billy haalde zijn schouders op. Hij wilde wel dat zijn kinderen gedoopt werden, wist ze, maar was geen enthousiast kerkganger en liet het regelwerk graag aan Charlotte over. ‘Mij best, als het pap en mam ook uitkomt.’

‘Ik ga er morgen wel even met de kinderen langs om te overleggen, en dan zal ik het meteen bij de dominee bevestigen. Hij vroeg trouwens wie haar doopgetuigen worden.’

‘Wat heb je gezegd?’

‘Dat we Clare en Caroline als peettantes hebben gevraagd, maar dat we nog geen peetoom hadden gekozen.’ Charlotte keek glimlachend naar Billy. ‘Heb jij daar ideeën over?’

‘Niet echt. Wie denk jij? Je oom Dan misschien?’

Charlotte had ook aan oom Dan gedacht. Dan en zijn vrouw Naomi hadden haar in huis genomen toen ze in 1939 naar Londen was gevlucht voor de nazi’s. Ze waren goed voor haar geweest en hadden haar helpen wennen aan een nieuw leven in een vreemd land. Tijdens de Blitz waren ze elkaar uit het oog verloren, toen Charlotte naar Wynsdown werd geëvacueerd, maar na de oorlog waren ze herenigd. Haar pleegvader Dan had haar zelfs vol trots naar het altaar begeleid toen ze met Billy trouwde in de dorpskerk van Wynsdown.

‘Denk je dat ze hierheen zouden komen?’ vroeg ze. ‘Het zou heerlijk zijn om ze te zien.’

‘Waarom bel je ze niet gewoon?’

Charlotte keek hem stralend aan. ‘Natuurlijk! Ik bel meteen na het eten. Maar,’ ging ze door, ‘dat is niet mijn enige nieuwtje. Toen ik de

dominee had gesproken, vroeg mevrouw Dominee of we nog even bleven voor een kopje thee.'

Tijdens de oorlog hadden de geëvacueerde kinderen uit Londen niet goed geweten hoe ze Avril Swanson moesten aanspreken, de domineesvrouw, en hadden ze haar mevrouw Dominee genoemd. Die naam was blijven hangen en nu noemde bijna iedereen in Wynsdown haar zo. Ondanks de hechte band die in de loop der jaren tussen hen was ontstaan, deed Charlotte dat ook nog steeds.

'We hadden het over Carolines bruiloft,' ging ze door. 'Caroline komt drie weken voor de grote dag hierheen en blijft dan in de pastorie logeren. Maar goed, we zaten in de keuken aan de thee toen mevrouw Bellinger binnenkwam. Ze had nieuws en kon niet wachten om het met mevrouw Dominee te delen.'

'Wat dan?'

'Ze was gebeld door haar zoon Felix. Hij heeft zich verloofd met ene Daphne en komt over een paar weken hierheen om haar aan zijn ouders voor te stellen.'

'Zijn ze blij?' vroeg Billy.

'Lastig te zeggen,' antwoordde Charlotte. 'Mevrouw Bellinger had mij natuurlijk niet bij mevrouw Dominee verwacht, dus ik geloof dat ze zich een beetje inhield. Maar ik kreeg de indruk dat het een totale verrassing voor ze was, dat zij en de landheer niet goed wisten wat ze ervan moesten vinden, en dat ze dat meisje totaal niet kenden. Maar goed, toen ben ik maar weggegaan met de kinderen, zodat ze rustig met mevrouw Dominee kon praten.'

'Het is waarschijnlijk maar goed ook,' zei Billy, terwijl hij zijn lege bord wegschoof. 'De landheer wordt er niet jonger op, en Felix zou eigenlijk naar huis moeten komen om een paar van de taken op het landgoed over te nemen. Hij is al veel te lang weg.'

'Volgens mij heb ik hem nog nooit gezien. Hij is amper thuis geweest sinds ik hier in het dorp woon.'

'Nou, je hebt niet veel gemist,' zei Billy achteloos. 'Hij is tien jaar ouder dan ik, dus ik was nog een kind toen hij van de kostschool in

Sherborne naar Cambridge ging. We zijn elkaar eigenlijk alleen vlak voor de oorlog tegengekomen, bij de vossenjacht.'

'Ze zullen blij zijn dat hij naar huis komt, al is het maar voor een kort bezoekje,' zei Charlotte. 'Ik ben benieuwd naar die Daphne.'

Billy lachte. 'Charlotte Shepherd! Je wordt al net zo erg als alle anderen in dit dorp! Iedereen wil hier altijd alles van elkaar weten.'

'Heus niet,' antwoordde Charlotte verhit. 'Maar als Johnny met een verloofde thuiskwam, zou iedereen ook benieuwd naar haar zijn.'

'Johnny is pas drie.' Billy lachte nog steeds. 'Daar maken we ons wel druk om als het zover is! Goed,' ging hij door, 'ik heb ook nieuws voor jou. Jane belde vandaag. Ze heeft een paar dagen vrij, dus ze komt dit weekend naar huis. Mam heeft ons uitgenodigd om zondagavond te komen eten. Ik heb ja gezegd. Is dat goed?'

Nadat Charlotte de pastorie had verlaten, maakte Marjorie Bellinger gebruik van de kans om een onderonsje te hebben met Avril Swanson. Avril was de enige van wie Marjorie het gevoel had dat ze haar in vertrouwen kon nemen. Als vrouw van de landheer vond ze dat ze een positie hoog te houden had in het dorp, dus ze kon zich niet zomaar voor iedereen openstellen. Er werd veel geroddeld in zo'n kleine gemeenschap en ze wilde niet dat haar familie het nieuwste gespreksonderwerp werd. Iedereen zou toch al snel horen dat Felix zich had verloofd, maar ze hoefden niet te weten dat zijn ouders twijfels hadden over zijn gekozen bruid. Maar Avril was anders. Marjorie wist dat alles wat ze haar vertelde bij haar zou blijven, of in elk geval niet verder zou komen dan David. De pastorie was nooit een bron van roddels. Marjories man Peter sprak niet gemakkelijk over gevoelskwetsies, en het was een opluchting om haar zorgen aan Avril te kunnen voorleggen.

'We hebben die Daphne nog nooit ontmoet,' vertelde ze Avril. 'We weten niet wie ze is of wie haar mensen zijn. We weten alleen dat Felix haar had leren kennen in de oorlog, en dat hij haar later weer tegenkwam toen hij voor het Air Ministry ging werken.'

‘Zo te horen beweegt ze zich in de juiste kringen,’ zei Avril geruststellend. ‘Ik bedoel, als hij haar heeft ontmoet via het Air Ministry.’ Ze glimlachte naar Marjorie, die allesbehalve gerustgesteld was. ‘Als Felix van haar houdt, dan zul jij dat vast ook doen als je haar eenmaal leert kennen.’

‘Ik hoop het maar,’ verzuchtte Marjorie. ‘Het punt is, de laatste keer dat we Felix hebben gezien is al bijna een halfjaar geleden, en dat was in Londen toen hij verlof had. Hij praat tegenwoordig eigenlijk niet meer met ons.’

‘Wanneer willen ze gaan trouwen?’ vroeg Avril. ‘En waar? Een kerk in Daphnes woonplaats, neem ik aan?’

‘Dat is ook nog een punt. Ze willen niet in de kerk trouwen, maar in Londen, op het gemeentehuis van Chelsea. Felix zegt dat Daphne niet hecht is met haar familie, dus het wordt een besloten iets. Peter heeft nog voorgesteld dat ze ook hier konden trouwen, maar Felix zei nee. Hij zei dat de bruiloft al binnen een maand is, en dat dat gemakkelijker te organiseren is in Londen omdat ze daar allebei wonen.’ Ze keek Avril ontzet aan. ‘Je denkt toch niet... Ik bedoel... Je denkt toch niet dat ze móéten... Je weet wel?’

‘Nee,’ zei Avril sussend. ‘Vast niet.’

Marjorie knikte. ‘Nee, het zal wel gewoon met zijn verlof te maken hebben.’

‘Nou, je gaat haar heel snel ontmoeten,’ bracht Avril haar in herinnering, ‘en dan zul je gerust zijn.’

‘Maar ik denk van niet,’ zei Avril tegen David toen ze na het eten samen in de keuken zaten. ‘Arme Marjorie! Felix had hen hier niet zo mee moeten overvallen. Ze is echt van streek.’

‘Dus ze moeten naar Londen voor de bruiloft,’ zei David. ‘Ik zou denken dat ze zich daar wel op verheugen.’

‘O, ik denk niet dat ze ermee zitten dat ze naar Londen moeten. Dat is geen probleem, met de trein. Nee, het punt is dat ze nog nooit van dat meisje hadden gehoord voordat Felix aankondigde dat hij met

haar ging trouwen. Marjorie is bang dat ze misschien in verwachting is, dat er daarom zo veel haast wordt gemaakt.’

‘Nou, ze zou niet de eerste zijn die naar het altaar rent om een buitenechtelijk kind te voorkomen.’ David grijnsde scheef. ‘En ook zeker niet de laatste. Als dat het is,’ ging hij door, ‘dan pakt Felix het in elk geval fatsoenlijk aan.’

‘Je zult wel gelijk hebben,’ beaamde Avril. ‘Maar er komt geen altaar. Ze gaan op het gemeentehuis trouwen, en dat is beslist niet wat de Bellingers voor hun enige zoon, hun enige kind zelfs, in gedachten hadden. Ze hebben zich zulke zorgen om hem gemaakt. Tijdens de oorlog was hij gevechtspiloot, moest hij nacht na nacht optreden tegen de Duitse bommenwerpers die in golven de kust over kwamen, eerst op weg naar RAF-bases en later naar Londen en andere grote steden. Wonder boven wonder overleefde hij dat, terwijl dat voor heel veel anderen in zijn eskadron niet het geval was. Na de oorlog verwachtten ze dat hij bij de RAF weg zou gaan en thuis zou komen om Peter te helpen bij het beheren van het landgoed, maar hij wilde niet in Somerset “vegeteren”, zoals hij het stelde. Hij zou de drukte, de opwindende en de camaraderie van de RAF te erg missen, dus ging hij op een luchtmachtbasis in Duitsland werken. En sinds een poosje is hij in dienst bij het Air Ministry in Londen. Hij is een paar keer met verlof thuis geweest, maar alleen om af en toe met zijn vader paard te rijden. Alles is anders gelopen dan ze hadden verwacht, en natuurlijk zijn ze teleurgesteld.’

‘De oorlog heeft een heleboel veranderd,’ merkte David op. ‘Plicht is een onpopulair woord geworden. De mensen kijken anders naar het leven. Dat zie je wel aan het grote aantal echtscheidingen nu. Terwijl hun echtgenoten naar de oorlog waren, vonden sommige vrouwen elders troost, en toen die mannen weer thuiskwamen waren ze niet meer echt welkom. En dan zijn er nog de vrouwen die weduwen zijn geworden, die alleen zijn achtergebleven met kleine kinderen. De mensen hebben nu gewoon minder scrupules dan voorheen. Ze plukken de dag en maken zich niet druk om de gevolgen, en wie kan ze dat

kwalijk nemen na wat ze allemaal hebben doorstaan?’

‘Neem jij het ze dan niet kwalijk?’ vroeg Avril. ‘Je vindt dat toch vast niet goed.’

‘Nee, ik vind het ook niet goed,’ beaamde David, ‘natuurlijk niet, maar ik probeer niet over mensen te oordelen. Dat is niet mijn taak.’ Hij stond op. ‘Ik wil nog even een uurtje werken voor we naar bed gaan. Wanneer komt Caro, trouwens?’

‘Vrijdagavond,’ antwoordde Avril met een glimlach. ‘Ik kan niet wachten om haar te zien en al haar plannen te bespreken.’

David lachte. ‘Nou, in elk geval heb jij hier wél een bruiloft om naar uit te kijken.’

Toen hij naar zijn werkkamer was gegaan, ruimde Avril de tafel af en deed ze de vaat, maar ze was verstrooid. Haar gedachten waren bij haar zus, die binnenkort ging trouwen met de dorpsarts en in het dorp zou komen wonen. Wat zal het heerlijk zijn om Caroline zo dichtbij te hebben, dacht ze. En ze hebben er ook echt wel lang genoeg over gedaan. Het was al heel lang duidelijk dat die twee verliefd op elkaar waren, maar Avril was al gaan wanhopen dat de verstokte vrijgezel Henry Masters ooit nog de stap zou zetten. Uiteindelijk had hij dat toch gedaan, en Caroline had inmiddels ontslag genomen bij het kindertehuis in Londen waar ze zo lang had gewerkt.

Toen Charlotte Dan belde en hem vroeg peetoom van Edie te worden, wist hij nauwelijks wat hij moest zeggen.

‘O, Lisa, weet je het zeker, mop? Ik bedoel, je hebt vast een heleboel vrienden die een betere peetoom zouden zijn dan ik.’

Charlotte hoorde een emotie in zijn stem die overeenkwam met haar eigen gevoel. ‘Oom Dan. Ik kan me geen betere keus voorstellen dan jou. Billy en ik willen heel graag dat jij Edies peetoom wordt, haar bijzondere oom... Zoals je ook de mijne was.’

‘Dan zal ik er zijn, Lisa. Samen met tante Naomi en Nicky.’

‘Het gesprek wordt zo meteen afgekapt,’ zei Charlotte. ‘Ik schrijf je nog wel met alle details, maar we rekenen erop dat jullie dat weekend bij ons komen logeren.’

Op dat moment klonken de piepjes en werd de verbinding verbroken, maar Charlotte, bij Naomi en Dan bekend onder haar Duitse naam Lisa, had tijdens het drie minuten durende telefoongesprek beseft hoeveel het voor Dan betekende om te worden gevraagd, en hoeveel het voor haar betekende dat hij ja had gezegd. Haar hele Londense familie zou erbij zijn.

De volgende morgen legde Charlotte Edie in de kinderwagen. Johnny huppelde met haar mee toen ze door het laantje naar het dorpsplein liep. Zodra ze het postkantoor betrad, werd ze begroet door een opgewonden Nancy Bright. De postmeesteres, altijd een bron van informatie, popelde om haar nieuwtje te delen. ‘O, Charlotte, je raadt het nooit. Felix Bellinger gaat trouwen. Is dat geen opwindend nieuws?’

Hij is zo'n charmante jongeman, vind je ook niet? En ik hoor dat hij zijn aanstaande binnenkort aan de landheer en mevrouw Bellinger komt voorstellen. Zo'n knappe man!

Charlotte glimlachte. 'Is dat zo? Ik geloof eigenlijk dat ik hem nog nooit heb gezien.'

Nancy keek verbaasd. 'Nee, lieverd? Nou, dat geeft niet, ik weet zeker dat je hem knap zult vinden. Hij lijkt sprekend op Clark Gable!'

'O ja?' Charlotte glimlachte. 'Heel knap, dus.'

Toen Charlotte boodschappen had gedaan, liep ze door naar Charing Farm. Het was een prachtige septemberochtend en ze monterde op terwijl ze de kinderwagen over het uitgesleten pad tussen de heggen vol bramen, rozenbottels en sleepruimen door duwde. Ze was dol geworden op het landschap van Mendip met die grote open ruimten, de bomen in herfstkleuren die afstaken tegen de helderblauwe hemel, de glooiende heuvels, de verborgen laagten, de velden met stokoude stenen muurtjes begroeid met mos en klimop. Dit was de plek waar ze het gelukkigst was, waar ze de ellende uit het verleden achter zich kon laten en vooruit kon kijken naar een vredige toekomst. Ze had Billy, Johnny rende blij naast de kinderwagen mee omdat ze naar opa en oma gingen, en de kleine Edie lag na een badje en een voeding heerlijk te slapen. Wat wilde ze nog meer?

Op het boerenerf werden ze begroet door de honden, die uitgelaten blaffend om hen heen stuiterden. Johnny, die nooit onder de indruk was van de opgewonden ontvangst, rende tussen de honden door naar de keukendeur en zijn grootmoeder. 'Oma!' riep hij toen zijn grootmoeder hen kwam begroeten en hij haar knieën omhelsde. 'We komen op visite.'

'Ik zie het, lieverd,' zei ze, terwijl ze hem optilde voor een knuffel. 'Billy zei al dat jullie zouden komen.' Ze glimlachte naar haar schoondochter. 'Blijven jullie eten?'

'Heel graag, als er genoeg is.'

Margaret Shepherd lachte. 'Er is altijd genoeg! Kom binnen. Je kunt Edie buiten laten in haar wagentje als ze slaapt. Er gebeurt haar niets,

en het is warm genoeg.’ Ze boog zich over de wagen en keek vol genegenheid naar haar kleindochter, diep in slaap en met haar ene handje om haar dekentje geslagen. ‘Kom maar mee naar binnen.’ Ze pakte Johnny bij de hand. ‘Eens kijken wat we in de voorraadkast kunnen vinden. Opa komt zo ook binnen voor een kopje thee.’

‘Mag ik met hem mee?’ vroeg Johnny. ‘Ik wil met opa bij de dieren kijken.’

Ze stapten de grote boerenkeuken in, en Margaret schoof de ketel op een pit van het fornuis om thee te zetten. Charlotte zette Johnny aan tafel en Margaret gaf hem een stuk taart en een glas melk.

Even later kwam John Shepherd binnen. Johnny sprong meteen op, trok aan zijn hand en smeekte of ze bij de dieren konden gaan kijken.

‘Laat opa eerst even zijn thee opdrinken,’ zei Charlotte lachend. ‘Dan neemt hij je daarna misschien wel mee.’

John kreeg amper de tijd om zijn kop thee naar binnen te slurpen voordat hij met Johnny de deur uit liep voor hun vaste rondje over het erf.

‘Zo, even rust,’ zei Charlotte toen Margaret en zij weer aan tafel gingen zitten om nog een kop thee te drinken. ‘Ik wilde het met je hebben over Edies doopplechtigheid. De dominee stelt voor om die over twee weken tijdens de zondagochtenddienst te houden. Zou jullie dat uitkomen?’

‘Natuurlijk,’ zei Margaret. ‘Dan zijn we toch al in de kerk.’

‘En Jane? Denk je dat zij zal kunnen komen?’

‘Dat weet ik niet. Het hangt ervan af of ze moet werken. Vraag het haar zondag maar. Ze zal vast bij de doop van de kleine Edie Martha willen zijn.’

‘Ja, natuurlijk, we zien haar zondag,’ zei Charlotte. Ze was erg op haar schoonouders gesteld, maar Billy’s zus kende ze niet zo goed. Jane was verpleegster en woonde in Bristol. Af en toe kwam ze in het weekend naar huis voor een bezoekje, maar haar leven was nu in de stad, en Charlotte en Jane waren nooit hecht met elkaar geworden. Eigenlijk vond Charlotte haar nogal vooringenomen; ze kwam altijd met adviezen op de proppen, of daar nu om gevraagd werd of niet.

Jane had graag Johnny's peettante willen worden, maar scheen nu te denken dat dat haar het recht gaf om Charlotte voor te schrijven hoe ze hem moest opvoeden. Charlotte vond haar erg vermoeiend. Maar, dacht ze, Johnny en Billy zullen blij zijn om haar te zien, en het is maar voor een paar uurtjes. Zo lang kan ik wel op mijn tong bijten!

'Het leek me een leuk idee om jullie en de doopgetuigen, en de dominee en zijn vrouw, naderhand bij ons thuis uit te nodigen voor het eten. En Jane ook, natuurlijk. We maken er een feestje van.'

'Dat klinkt heel leuk, Charlotte, en we kunnen allemaal helpen met het eten. Wie zijn de doopgetuigen?'

'Clare en Caroline Morrison worden haar peettantes,' antwoordde Charlotte, 'en oom Dan wordt peetoom. Ik heb hem gisteravond gebeld om het te vragen. Hij zei dat hij het een eer vond, dus hij en tante Naomi en Nicky komen logeren.'

'Wat fijn,' zei Margaret. 'Kun je ze wel allemaal kwijt?'

'Met een beetje passen en meten.' Charlotte lachte. 'Maar ik kan niet wachten om ze te zien.'

Sinds Charlotte op haar dertiende met een kindertransport hals-overkop uit Duitsland was vertrokken, was haar leven vol geweest met veranderingen. Ze was van de aan puin geschoten straten van Londen in een ziekenhuis beland, naar een kindertehuis gegaan, en uiteindelijk naar het dorpje Wynsdown geëvacueerd.

De reddingslijnen waaraan ze zich in haar woelige leven had vastgeklampt waren Naomi en Dan Federman geweest, en haar jeugd-vriendje Harry Black, en later juffrouw Edie Everard en Billy. Juffrouw Edie was overleden en Harry was verdwenen, maar de anderen die er nog wel waren, waren verweven met haar leven.

Na het middageten nam John zijn kleinzoon mee naar de wei, waar Barney de shetlandpony rustig stond te grazen.

'Mag ik op Barney rijden?' vroeg Johnny, mee huppelend met zijn grootvader. 'Mag het, opa, mag het?' Sinds zijn vader hem een keer op de rug van Barney had gezet, wilde het jochie niets liever meer.

‘Ja, dat mag wel. Zullen we hem dan maar gaan halen?’

‘Joepie!’ riep Johnny. De kleine jongen knapte bijna van opwinding terwijl zijn grootvader het zadel en hoofdstel uit de stal haalde en Barney zadelde.

Ze besteedden een heerlijk halfuurtje in de wei. John leidde Barney aan de hand mee, met een triomfantelijk kraaiende Johnny op zijn rug. Maar na een poosje keek John op zijn horloge. ‘Ik vrees dat het tijd wordt om af te stappen, Johnny.’

‘O nee, opa!’ riep Johnny ontdaan. ‘Ik wil nog even op hem rijden. Barney vindt het ook leuk.’

‘Dat geloof ik best,’ zei John glimlachend, ‘maar de varkens moeten nog eten. Ze zullen wel honger hebben.’ Hij leidde de pony naar het erf en tilde Johnny eraf. ‘Jullie komen zondag toch weer bij ons. Als je lief bent, mag je dan nog een ritje maken. Goed?’

Johnny knikte. ‘Wanneer is het zondag?’

‘Nog vier nachtjes slapen.’

‘Mag ik op Barney rijden als papa er is?’

‘Natuurlijk. Dan kan hij zien hoe goed je het al kunt.’

‘En mag ik dan mee gaan rijden met papa?’ vroeg Johnny, die opmonterde bij de gedachte.

‘Als je wat groter bent, jochie,’ antwoordde John. ‘Maar papa helpt je zondag vast met Barney. Kom nu maar kijken hoe groot onze varkentjes alweer zijn geworden.’ Hij pakte de emmer met slobber, nam Johnny bij de hand en troonde hem mee naar de varkensstal.

‘Opa zegt dat ik zondag weer op Barney mag rijden,’ verklaarde Johnny toen ze in de keuken terugkeerden.

‘Wat leuk,’ zei Charlotte.

‘Alleen ik en papa,’ zei Johnny overtuigd. ‘Want jij moet voor Edie zorgen. En trouwens,’ voegde hij er openhartig aan toe, ‘papa kan beter rijden dan jij!’

Charlotte lachte. Haar zoontje had gelijk. Toen ze pas getrouwd waren, had Billy geprobeerd haar te leren paardrijden, maar ze was

geen geboren amazone en voelde zich nooit op haar gemak in het zadel. Tegenwoordig gebruikte ze graag Edie als smoes om beide benen stevig op de grond te kunnen houden.

‘Dat is waar,’ zei ze. ‘Ga jij maar met papa rijden. Edie en ik blijven wel hier.’

Aan het eind van de middag liep Billy met hen mee terug naar het dorp. Op het dorpsplein vroeg Charlotte: ‘Neem jij de kinderen alvast mee naar huis, Billy? Ik wil nog heel even langs bij het graf. Een beetje opruimen. Ik kom zo.’

Het graf waar ze het over had was dat van juffrouw Edie. Charlotte ging er af en toe naartoe met als uitvlucht om het op orde te houden, maar eigenlijk om juffrouw Edie te vertellen wat er in haar leven gebeurde.

‘Ja, prima,’ zei hij, en hij tilde Johnny van zijn schouders. ‘Kom op, Johnny, we brengen Edie naar huis. Mama komt zo. Jij en ik gaan alvast iets te drinken en een koekje opsnoeren.’

Even keek Charlotte hen na toen ze doorliepen naar Blackdown House, en toen betrad ze het kerkhof. Juffrouw Edies graf lag in een rustige hoek, in de schaduw van een oude taxusboom. Er stond een eenvoudige granieten grafsteen met haar naam, Edith Everard, en de data: 7 juni 1892 – 21 juli 1942.

Ze knielde op het gras bij de steen en trok wat onkruid weg dat er sinds haar vorige bezoek was gegroeid. ‘We vernoemen onze dochter naar jou, juffrouw Edie. Edie Martha. Naar jou en naar mijn Duitse moeder,’ mompelde ze, terwijl ze het onkruid opzij gooide. ‘Kon je haar maar zien. Je zou dol op haar zijn. Ze is zo mooi, en ze lacht heel veel. Over een paar weken wordt ze gedoopt, en dat is maar goed ook, want ze groeit zo hard dat ze al snel te groot zal zijn voor het doopjurkje van de Shepherds. Billy is erin gedoopt, en Johnny natuurlijk ook. Oom Dan wordt haar peetoom. Jij hebt hem nooit ontmoet, maar ik denk dat je hem zou mogen. Hij is heel nuchter, net zoals jij. Kon je er maar bij zijn, meezingen met het koor. Ik mis je nog steeds heel erg, maar omdat ik in je huis woon, weet ik dat je nooit ver weg bent.’

Met tegenzin stond Charlotte op. Ze legde haar hand nog even op de

grafsteen, draaide zich om en liep langzaam naar Blackdown House. Ze had daar bijna twee jaar met juffrouw Edie gewoond, en na haar dood had juffrouw Edie het huis aan haar nagelaten. Als ze er alleen was, kon Charlotte bijna de aanwezigheid van juffrouw Edie voelen. Dat had ze nooit tegen Billy gezegd, want hij zou het macaber vinden, maar zij vond het een prettig idee dat juffrouw Edie over hen waakte.

Charlotte en haar gezin liepen op zaterdagmiddag over het dorpsplein naar de pastorie om de laatste regelingen te treffen voor de doopplechtigheid van de volgende morgen, toen de taxi van Fred Jones de hoek om kwam. Johnny zwaaide naar de auto en was verheugd toen de man die erin zat terugzwaaide.

‘Zag je dat, mama, zag je dat? Die meneer zwaaide naar me.’

‘Inderdaad,’ beaamde Charlotte. ‘Was dat even aardig van hem.’

‘Dat moeten Felix Bellinger en zijn verloofde zijn,’ zei Clare. ‘Nancy Bright zegt dat hij op Clark Gable lijkt.’

‘Ik weet het,’ zei Charlotte lachend. ‘Dat heeft ze ook tegen mij gezegd.’

‘Maar van háár hebben we niet veel gezien, hè?’

‘Blond haar en een hoed,’ antwoordde Charlotte. ‘Ze zal morgen wel naar de kerk komen.’

Clares ogen werden groot. ‘O, denk je dat?’

‘Ik neem aan van wel,’ zei Charlotte. ‘Majoor Bellinger is toch kerkvoogd?’

‘Maar Edie zal de show stelen,’ zei Clare grijnzend.

‘De kans lijkt me groter dat iedereen naar Daphne kijkt en niemand aan Edie denkt,’ antwoordde Charlotte. ‘Ik durf te wedden dat de kerk morgen overvol zit.’

De zaterdag voor de doopplechtigheid wachtte Charlotte ongeduldig op de komst van de Federmans. Ze had hen bijna drie jaar niet meer gezien. Ze waren naar Feneton in Suffolk verhuisd tijdens de Blitz, toen hun huis in Londen was uitgebrand door een luchtaanval, en na de oorlog waren ze in het dorp gebleven. Dan werkte op de naburige RAF-basis en Naomi was kokkin en parttime barvrouw in de

dorpspub, de Feneton Arms. Het was nogal een expeditie voor hen om voor een kort weekendje helemaal naar Somerset te komen, maar ze hadden het er graag voor over. Charlotte wachtte nerveus en vol verwachting op hen. Ze zouden met de trein komen, en Billy had zijn vaders auto geleend om hen van het station op te halen. Johnny was met hem meegegaan omdat hij uitkeek naar het bezoek van oom Dan en tante Naomi, en vooral Nicky. Hij had Charlotte geholpen met het opmaken van een matras voor Nicky in zijn slaapkamer en verheugde zich erop om zijn kamer te delen met zijn grote 'neef' van bijna negen.

Eindelijk hoorde Charlotte de auto de laan in komen. Ze liep naar het hek toe. Toen iedereen uitstapte, rende Johnny opgewonden om hen heen en riep: 'Kijk, mama, ze zijn er, ze zijn er! We gingen naar het station en ze zijn met de trein aangekomen!'

'Ik zie het,' zei Charlotte lachend.

'Lisa!' riep Naomi, terwijl ze Charlotte omhelsde. 'Wat heerlijk om je weer te zien.'

'Ik ben ook blij om jou te zien, tante Naomi,' antwoordde Charlotte met tranen in haar ogen.

Oom Dan was nooit een heel uitbundige man geweest, maar hij omhelsde Charlotte ook voordat hij zich tot de kleine Johnny wendde. 'Heb je de stationsmeester op zijn fluitje horen blazen, jochie?'

'Ja!' gilde Johnny. 'En hij zwaaide met zijn vlaggetje naar me, dus zwaaide ik terug.'

'Kom binnen,' zei Charlotte. 'Billy brengt even de auto van zijn vader terug, en dan kunnen we eten. Edie zou nu ook wel zo'n beetje wakker moeten worden. Ik kan niet wachten om haar aan jullie te laten zien.'

Kort daarna stond Naomi koerend over de kleine Edie heen, die lag te slapen in de kinderwagen.

Toen ze wakker werd, tilde Charlotte haar eruit en legde haar in Dans armen. 'Alsjeblieft, oom Dan, dit is je peetdochter.'

Dan ging met de baby zitten en hield haar aanvankelijk wat stijfjes vast, maar hij ontspande zich geleidelijk aan; hij had immers zelf ook een zoon die zo klein was geweest. 'Ze is prachtig, Lisa. Net zo mooi als haar

moeder!’ Hij keek op. ‘Sorry, we moeten je nu eigenlijk Charlotte noemen, hè? Ik zal mijn best doen, maar voor mij zul je altijd Lisa blijven.’

‘En dat wil ik ook,’ zei Charlotte. ‘Jij en tante Naomi zijn de enigen die me nog zo noemen.’

Onder het eten praatten ze elkaar bij.

‘We hebben een huisje aan de rand van het dorp gevonden,’ vertelde Naomi. ‘We hopen over een paar weken te verhuizen. We hebben het natuurlijk prima naar ons zin gehad boven de Feneton Arms, en met Jenny en Jim, maar de zaken trekken aan en ze willen die kamers graag weer kunnen gebruiken voor logeergasten.’ Ze glimlachte naar Charlotte. ‘En eerlijk gezegd willen wij ook graag weer een eigen plek.’

‘Overwegen jullie nog steeds om terug te gaan naar Londen?’ vroeg Charlotte.

‘Nee. We zijn in Kemble Street wezen kijken, maar alles aan onze kant van de straat is afgebroken en ze bouwen er nu een flat. Dan heeft eindelijk wat compensatie gekregen omdat ze in de oorlog zijn taxi hadden gevorderd, en dus hebben we besloten in Feneton te blijven. We hebben daar allebei een baan en Nicky vindt het er fijn op school. Toch, lieverd?’

Nicky keek op van zijn cottage pie en haalde zijn schouders op. ‘Ja hoor.’

‘Over school gesproken, wat is er eigenlijk geworden van die jongen van vroeger?’ vroeg Dan. ‘Die je beschermd tegen de pestkoppen op school? Heb je hem ooit nog gezien? Hoe heette hij ook alweer?’

‘Harry,’ zei Charlotte met een korte blik op Billy. ‘Harry Black. Nee, hij is verdwenen. Hij had plannen om naar Australië te gaan, dus ik neem aan dat hij dat heeft gedaan. We hebben hem sinds voor ons trouwen al niet meer gezien, toch, Billy?’

‘Nee,’ antwoordde Billy kortaf. ‘En blij toe.’

Dan voelde blijkbaar aan dat Harry Black een punt van spanning tussen hen was, dus veranderde hij snel van onderwerp door te vragen wat er bij de doopplechtigheid van hem werd verwacht. Al snel bespraken ze uitgebreid de volgende dag.

Van Diney Costeloe verschenen:

De verloren kinderen

Het meisje zonder naam

Familie op de vlucht

De verloren vader

Twee moedige vrouwen

Een nieuw leven

Het gestolen kind

Een goede dochter

Eerste druk juli 2021

Vierde druk, eerste in deze uitvoering, januari 2024

Oorspronkelijke titel *The Married Girls*

Oorspronkelijke uitgever Head of Zeus, Ltd.

Copyright © 2017 Diney Costeloe

First published in the UK in 2017 by Head of Zeus, Ltd.

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021, 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp Baqup

Omslagillustratie vrouwen © Trevillion/Elisabeth Ansley; achtergrond © Shutterstock/Christine Bird

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6999 1

ISBN e-book 978 90 261 5413 3

ISBN luisterboek 978 90 261 5414 0

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.